

Souhrn událostí uplynulého týdne začnu tentokrát u ministra vnitra Víta Rakušana. Jeho kauzu s šifrovaným telefonem jste určitě v posledních dnech zaznamenali. Pojdme se ale vrátit více do minulosti a zasadit celou situaci do kontextu. Takhle se v roce 2019 vyjádřil sám Vít Rakušan k nápadu, že by v Praze byly nainstalovány kamery s funkcí rozpoznávání obličejů: *"Z nápadu radost nemám. Neviděl jsem žádnou analýzu, která by dokládala, že od té chvíle budeme žít v Praze bezpečněji. Nemyslím si, že bychom měli za každou cenu žít ve světě Velkého bratra."* Nyní přeskočme o tři a půl roku dopředu, do letošního léta, kdy je Rakušan přes rok a půl ministrem vnitra a Policie ČR, která pod vnitro spadá, oznamuje, že už rok kamery na rozpoznávání obličejů používá, přičemž tak činí bez opory v zákoně a odmítá vysvětlit, na co přesně tuto technologii používá. Kdo by po tomhle ještě věřil u Rakušana alespoň ve zbytky nějaké integrity, toho se ministr vnitra rozhodl nenechat na pochybách. Když se loni Rakušan vyjadřoval k účasti svého stranického kolegy a tehdejšího ministra školství Gazdíkovi v kauze Dozimetr, prohlásil, že Gazdíkovi doporučil šifrovaný telefon. Nyní se však ukázalo, že sám Rakušan šifrovaný telefon používal, a co víc – šifrovací aplikace v jeho telefonu byla ta stejná, kterou pro komunikaci s podnikatelem Redlem používaly další špičky hnutí STAN. A aby toho nebylo málo, jedná se o šifrovací aplikaci firmy Circle Tech, ve které má hlavní slovo exministr spravedlnosti Pavel Němec, který se nechvalně zapsal do dějin české politiky kauzou kolem katarského prince, nebo nastartováním byznysu s chudobou drastickým zvýšením odměn pro exekutory při vymáhání drobných dluhů. Ovšem zpátky k Rakušanovi. I přes striktně odmítavý postoj vůči Gazdíkovi používání šifrovaného telefonu se nyní ukázalo, že o stejnou technologii Rakušan sám požádal europoslance Polčáka, který měl iniciovat osobní schůzku s Němcem. A na co tedy Rakušan šifrovaný telefon potřeboval. To neuhodnete. Nebo možná bych měla říct spíše "tomu neuvěříte". Šifrovací aplikaci, kterou na oko odsuzoval, jen aby si ji pořídil od bývalého politického podnikatele, který pomohl desetitisícům lidí spadnout do dluhové pasti, pořídil Rakušan de facto jako hračku pro svoje děti. No uznejte – dávat dětem na hraní šifrované telefony je přeci zcela běžná záležitost, a kdo z vás to ještě neudělal, má od ministra vnitra alespoň dobrý tip na dárek před blížícími se Vánoci. V kontextu těchto nových okolností alespoň už chápu, na co přesně že má jít 42 milionů v kampani ministerstva vnitra, která má vysvětlovat kroky vlády. Akorát se bojím, že na vysvětlení názorových veletočů Víta Rakušana veřejnosti bude těch milionů ještě málo.

Bohužel, ani minulý týden se neobešel bez dalších zpráv o blížící se vlně zdražování. Je to sotva 14 dní, kdy jsme z úst Petra Fialy slyšeli, že co se týče ekonomické krize, máme to nejhorší za sebou. Nové zprávy o dalším(!) zdražování energií po Novém roce ovšem naznačují opak. Znovu zdražit by od ledna měla elektřina i plyn, a to tak, že výrazně. Vláda totiž rozhodla, že stát již nebude odběratelům energií hradit poplatky za podporované zdroje energií, náklady na ztráty energie v přenosové soustavě a na zajištění systémových služeb, a zrušeny budou také cenové stropy. Pětikoalici tak zřejmě nevadí, že každá třetí domácnost v České republice je ohrožena energetickou chudobou a rozhodla se tak zrušit i to málo z opatření, které pomáhalo lidem, zřejmě aby od ledna mohla ještě více peněz investovat do zbraní a nepotřebných, předražených stíhaček. Za zrušení příspěvku lobboval ve vládě především ministr financí Stanjura, kvůli kterému nyní zdraží energie domácnostem řádově o tisíce, firmám pak až o miliony. Seznam zprávy oslovily marketingového ředitele tuzemského dodavatele energií Centropolu Jiřího Matouška, podle kterého se v optimistickém scénáři domácnostem zvednou distribuční poplatky o 20 procent, v horším případě by mohlo dojít až k 30procentnímu navýšení. Navzdory tomu, co tvrdí Petr Fiala, budeme mít nejhorší za sebou teprve ve chvíli, kdy skončí jeho asociální vláda, která každým svým dalším krokem dělá čím dál víc proto, aby tu po ní zůstala co největší spoušť.

Nejen český prezident šlape v diplomacii jako slon v porcelánu.

V posledních týdnech narazila diplomatická ofenzíva ukrajinského prezidenta Zelenského na značné problémy. Světová média zaregistrovala, že se ukrajinskému prezidentovi podařilo vyvolat velkou nevoli v Izraeli, v Bulharsku, a dokonce i v Polsku, které bylo dosud jedním z největších stoupenců Kyjeva. Ovšem hrozba zaplavení polského trhu ukrajinským obilím krátce před volbami byla pro polskou vládu nepřijatelná, a tak se Poláci vzepřeli Evropské komisi a tento dovoz zakázali, spolu s Maďarskem a Slovenskem. Zelenskyj je za to ostře zkritizoval a urážel. Dokonce tak, že Poláci prohlásili, že už Ukrajině nedodají žádné zbraně.

Ovšem diplomatickou zručnost nepředvedl Volodymyr Zelenskyj ani v USA, které jsou jeho největším spojencem, a bez jejich podpory, jak prohlásil ukrajinský prezident, by Ukrajina již dávno prohrála válku. Na uzavřeném setkání s americkými senátory ve Washingtonu Zelenskyj pronesl překvapivě upřímnou větu: „*Vy dáváte peníze, my dáváme životy*“.

Zástupce ředitele Ústavu zemí SNS Vladimír Zharikhin to vysvětloval tím, že Zelenskyj byl přesvědčen, že američtí zákonodárci jsou tak cyničtí, že je možné s nimi hovořit takto otevřeně. „*Ale mylil se*“, řekl Zharikhin, „*jsou sice cyničtí, ale před svými občany se schovávají za krásné fráze o demokracii, nezávislosti atd. Proto jim to bylo krajně nepříjemné...Navíc se tak Zelenskyj snažil z nich udělat komplice. A oni chtějí vypadat, že jen pomáhají kyjevskému režimu v boji za svobodu. Američané od začátku plánovali, že se Ukrajina stane údernou silou USA, a proto poskytli zbraně a peníze. Zelenskyj bezděčně ukázal, že nešlo o spontánní hnutí USA na podporu chudé, nešťastné Ukrajiny, ale že šlo o předem naplánovaný systém, jehož součástí bylo schéma 'americké peníze výměnou za životy Ukrajinců'.*“ Ve stejné době se podle výzkumu Gallupu podpora pro Zelenského mezi americkými Republikány propadla ze 61 % na 51 % a nesouhlas vyjádřilo plných 41 %, takže rozdíl se za rok scvrkl z 55 % na pouhých 10 %.

Zelenskému se rovněž podařilo si proti sobě značně rozladit kanadský parlament, kam přivedl 98letého Jaroslava Hunku, kterého tleskajícím poslancům představil jako veterána z boje proti Rusům. Ve skutečnosti se ukázalo, že Hunka byl ukrajinským příslušníkem haličské divize jednotek SS, která byla známá svými zvěrstvy proti Židům, Polákům, Bělorusům a Slovákům. Premiér Justin Trudeau se za „strašnou chybu“ omluvil a předseda Dolní sněmovny Anthony Rota kvůli tomu rezignoval. Poláci oznámili, že budou žádat vydání Hunka do Polska.

Prezident Zelenskyj nebude mít radost ani z výsledku slovenských voleb, které vyhrál Směr-sociální demokracie v čele s Robertem Ficem, který prohlásil, že v případě, že se mu podaří sestavit vládu, nechce poslat „na Ukrajinu ani náboj“. Ale ke slovenským volbám se ještě dostanu.

Mimochodem minulý týden jsem tu citovala z deklaráce G20, že „všechny státy se musí vzdát použité síly k porušování územní celistvosti, suverenity a politické nezávislosti jiných států“. Tato terminologie OSN byla nepřímou namířena na Rusko, ale lze jí dnes použít i v souvislosti s dvoudenní válkou Azerbajdžánu proti separatistické karabašské republice v Náhorním Karabachu, kde žilo 120 000 Arménů. Do konce minulého týdne uteklo z obavy z etnických čistek do Arménie více než 100 000 lidí, tedy asi čtyři pětiny všech obyvatel této enklávy, která se nazvala Republikou Arcach, ale nebyla mezinárodně uznaná ani Arménií. Po 35 letech napětí a několika ozbrojených střetech (naposledy v roce 2020) se Azerbajdžánu podařilo toto území ovládnout a nyní jej bude „reintegrovat“. Očekává se, že nejvyšší představitelé Arcachu mohou být v Baku postaveni před soud. Mezinárodní společenství mlčí. Mezinárodní právo separatismus neuznává, ale jak víme z případu Kosova, lze občas uplatnit dvojí metr. Rozhodující jsou zájmy silnějších států.

A nyní k nejdůležitější zprávě ze zahraničí, i když já sama Slovensko za zahraničí nepovažuji. Slovenské volby máme za sebou a člověk je z nich unavený téměř, jako by to byly volby naše. Jasně vítězství SMERu a možnost sestavit názorově sourodou koalici dává Slovensku naději na vládu, která bude stabilní a za 4 roky bude muset předložit občanům účet, bez nějakých vytáček a výmluv.

Výsledek těchto voleb ani není tak postavený na supervizi nebo programu pro Slovensko, jako na dvou jasných pnutích velké části slovenské společnosti. V první řadě je to vysvědčení pro nejhorší vládu v novodobých dějinách Slovenska, která předváděla nejen naprostou nekompetentnost a diletantství ve všem, na co sáhla, ale doslova nejrůznější šílenosti v časech covidu a bohatě i po něm, kdy si koaliční "partneři" běžně sprostě nadávali ve veřejnoprávní televizi, v tanečním klubu se popraly dvě koaliční poslankyně a dalo by se dlouze pokračovat. Koalice, která přivedla Slovensko ze své ústavní většiny v parlamentu k úřednické vládě, za 3 roky předvedla nulovou politiku, žádný koncept a nejrůznější nápady, komu dát narychlo státní peníze bez rozmyslu. Šílenosti předváděné toho času premiérem Igorem Matovičem, jemuž kryl záda coby předseda parlamentu další sociopat Boris Kolár, jsou jen třešničkou na dortu. Vládu s podporou prezidentky a nevidanou tolerancí ze strany médií poslal slovenský volič tam, kam jednoznačně patří – do historie. Nepovedl se ani

pokus o recyklaci ve formě Progresivního Slovenska, kde část lidí na kandidátce je z nejrůznějších pofiderních organizací a zbytek recyklování politici a úředníci nejen z poslední vlády, ale i z liberální vlády Ivety Radičové, která se odporoučela do dějin v roce 2012. Stejně tak nepomohlo ani porušení volebního zákona s vlaky z ČR, které zadarmo vezly slovenské studenty na volby, protože se organizátor sice může tvářit, že nešlo o podporu konkrétního politického subjektu, ale při pohledu na jeho facebookový projekt "Mladí proti fašizmu " okamžitě člověk zjistí, že je to ve skutečnosti stránka mladí proti Ficovi a jediným účelem akce bylo posílení podpory pro Progresivní Slovensko.

Tím druhým důvodem je frustrace Slováků z názorové diktatury, která vládne nejen na Slovensku, ale prakticky v celé EU. Není možné, aby člověk nemohl říct svůj názor na jakékoliv společenské téma bez toho, aby byl veřejně urážen, zostouzen, nebo dokonce vyhozen z práce či souzen. Je paradoxní, že tento přístup nejvíc tlačí ti, kdo se označují za demokraty, ovšem nemají štipku pochopení, nebo snad tolerance pro jiný názor.

Kdo rozhodně nepřekvapil jsou média napříč celou EU, ale hlavně ta slovenská a česká. Jejich zasahování do slovenské předvolební kampaně za pomoci hysterických vyjádření našich politiků, tak i vykreslování výsledků voleb jako konce světa (rozhodně toho liberálního) je všechno, jen ne objektivní žurnalistika. Komentátoři typu Vášáryové, Mesežnikova, ale i Šídla či Mitrofanova, kteří naprosto převládají v mediálním prostoru, jsou naprosto vyhraněnými ultraliberály a mnohem víc než politology jsou přímo pravicovými politiky. Neustále se opakující otázka, co volební výsledek vypovídá o Slovácích a další naprosto předpojaté a podsouvané dotazy, které by v případě vítězství pravice nikdy nepadly, jsou jen důkazem diktatury jediného správného (pravicového) názoru. A bohužel jsou to právě odpovědi komentátorů na již zmiňovanou otázku, které ve skutečnosti vypovídají o Slovensku mnohem víc než výsledek voleb.

Paní Vášáryová, poplatná každému režimu, se nezdráhá označit voliče SMERu bez mrknutí oka za fašisty, neonacisty a dokonce otevřeně doslova za spodinu jen proto, že jí nejde volební výsledek k její progresivní pleti. Třetina Slováků podle ní nechce spravedlivou justici. Zřejmě myslí tu, kterou zastupuje člověk, který byl coby politik doslova našroubován do křesla šéfa speciální prokuratury Daniela Lipšice, nebo elitní policisty z NAKA, kteří se na tajné nahrávce dohadují jak zlikvidují prokurátorku a zapálí jí auto, eventuálně brutální úniky informací z trestních kauz do médií, kdy se následně ukáže, že novinářka Tódová z Denníku N je milenkou soudkyně Záleské a tajné informace z jejich kauz se denně objevují v Denníku N. Ano tuto "nezávislou" justici progresivně mafiánského stříhu volič skutečně odmítl.

Slova jmenované herečky bohužel potvrzují, že Slovensko je názorovou diktaturou a každý, kdo si myslí něco jiného, je spodina. Tedy v očích médií a samozvaných kulturně-politických kreatur. Už chybí jen bláboly o špendlíku na rukáv každého voliče SMERu nebo návrh na odebrání volebního práva třeba důchodcům, jak to létalo z našich mentálních elit Sommerové či Vejdělka po vítězství Zemana v prezidentských volbách.

Zastavím se ještě u vlivu sociálních sítí, jejichž vlastníci, jak ukázaly události na Slovensku, podléhají tlaku zahraničních vlád. Společnost Meta, pod níž spadá facebook, na této sociální síti totiž loni zrušila profil nejsledovanějšího slovenského politika, místopředsedy strany Smer-SD, Ľuboše Blahy, za údajné šíření nenávistných projevů. To vše se mělo odehrát po tlaku amerických kongresmanů. Pokud skutečnost, že se ke Slovákům dostanou před volbami pouze ty informace, které vyhovují americkému kongresu, není přímým vměšováním se cizí mocnosti do voleb jiného státu, pak už tedy nevím, co jiného za vměšováním označovat. V souvislosti s implementací nového Aktu o digitálních službách se dá navíc čekat, že vlastníci sociálních sítí budou při posuzování vhodnosti zveřejňovaných informací postupovat v budoucnu ještě striktněji, což je v kontextu prokazatelných tlaků z USA mimořádně alarmující zpráva i s ohledem na blížící se volby u nás. Velmi snadno se totiž může stát, že ten, jehož názor nebude Spojeným státům po chuti, bude zkrátka a jednoduše umlčen. Příklad ze Slovenska proto působí jako nebezpečný precedent.

Uvidíme, jak a jestli se Slovensko promění pod novou vládou a jestli se budou předvolební sliby skutečně plnit. Jedna věc je totiž kampaň a druhá zodpovědnost za svěřenou moc. Otázkou zatím zůstává také sestavení vlády – Šimečka už se místo povolební pokory arogantně přihlásil k tomu, že udělá všechno proto, aby vítěze voleb

vyřadil ze hry. Nezbyvá než držet Slovákům palce a doufat, že se do historie při nejbližší příležitosti odporoučí i vláda v ČR.

Závěrem dnešního dílu Bez obalu vás prosím o podpis petice za referendum o vojenském centru a americké přítomnosti v Mošnově. Pokud vám není budoucnost a suverenita naší země v následujících letech lhostejná, najděte všichni, kdo jste z Moravskoslezského kraje minutu a připojte se podpisem proti dalšímu posilování vlivu Spojených států na našem území. Předvolební události na Slovensku byly myslím dobrou ukázkou toho, že tuto hrozbu je třeba brát vážně a každý další takový krok může být dalším dílkem do skládačky nové totality. Odkaz na petici, obsahující instrukce k jejímu podepsání, naleznete v popisku tohoto videa.

Odkaz na aktuální video naleznete zde: <https://www.youtube.com/watch?v=r0Lc-Z-2XU0>

Bezprostřední komentář k výsledku slovenských voleb: <https://www.youtube.com/watch?v=VTWlfufW5Ug>

Fakta k případu „Martínek“, na nějž se vybralo více než 100 mil. Kč:

<https://www.youtube.com/watch?v=cRk2B1uTn0c>

Vystoupení na CNN Prima News k použití evropských fondů:

<https://www.youtube.com/watch?v=HjNPe52eLH8>

Vystoupení na CNN Prima News k tématu Euro 7 a rozvoji českého hospodářství:

<https://www.youtube.com/watch?v=IOsYlfeHrp8>

Projev 28. září při příležitosti odhalení pamětní desky v Brně:

<https://www.youtube.com/watch?v=sRf1WV9Kd1g>

Mějte se hezky!

Kateřina Konečná